

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Η Επίθεσις

Είχε πιά νυχτώσει... Οι τρεις αδελφοί είχαν όσφρασιόν να κόψουν το άλλο μικρό δάχνιλο του γιατρού μόλις χόραζε.

Ακούσε, — ειπε στη Ζωή, — εγώ πηγαίνα να φυλάξω άπάντα στο δέντρο.

Κι' έχυτησε τρεις φορές στο στήθος του που άντηχίως σάκαμπάνα.

Αυτό θα πη: «Προσοχή από το μέρος της Μοσραμ!» Κατάλαβες;

Ναι: με μου ύποσχεθήσανε φώς, ως στο πριεϊ θέ θα μες κάνουν τίποτα.

Με την άνθρώπινη ράτσα δέν ξέρει κανείς ποτέ τι μπορεί να γίνηρ...

Όλο για το δάσος της Μπαντάνγκ μιλάς!

Ναι, τ' αγαπώ τόσο πολύ!

Και την καυμένη τη Ζωη δέν την αγαπής;

Και ποιάς σέ λογαριάζεις εσένα; Έσύ ένα κορίτσι τών άνθρώπων.

Και όπως εγώ ξέρω ένα κορίτσι τών άνθρώπων, που, μόλις σου φωνάξη «Μπαλαού!»...

Καλύτερα θάκανες να μη μιλάς γι' αυτό. Το στόμα σου λερώνει αυτό το όνομα.

Η Ζωή έκλαιγε.

Και γιατί κλαίεις;

Γιατί νόμιμα πώς θα γινώσουν φίλος μου, άφου μου χάρισες αυτό το φουστάνι!

Τότε, γιατί κλάθεις δώ;

Με ρωτάς, μικρή στρίγγλα, άφου ξέρεις πώς κάθουμαι για να παραστήνω τους αδελφούς σου από την άνθρώπινη ράτσα;

Ναι, και για τόν κρημαμένο... Γιατί εσύ έκρημασες τόν δικαστή, όπως κρημασες και τόν Λομπέρ και τόν Κομύς!

Εγγώρισσα τίς πατημασιές σου. Και όμως δέν είπα τίποτα στο δικαστήριο, ούτε και όταν κατεδίκησαν την αδελφια μου.

Βλέπεις λοιπόν προς τα τρία τους κεφάλια δέν τα λογαριάζω προσστά τού χυμώδους σου. Μα εσύ ποτέ δέ μου χαρογείσας, Μπαλαού!

Και όμως νάξερεις τι είπα για σένα όταν έγινε ή φασαρία για τόν θάνατο του Μπανοντέλ!

Θά σπαόσης, μικρή στρίγγλα; Τόν Λομπέρ και τόν Κομύς τους κρημασα, γιατί με χορδίζεσαν.

Μα ό Μπανοντέλ, άλήθεια, δέ μουκανε τίποτα!

Και ό Πατρίκιος τί σούκανε;

Ό Μπαλαού μόλις άκουσε τό όνομα αυτό έβγαλε ένα μουγκρητό σά φοβερή βροντή.

Νά μη μου μιλάς ποτέ τ' ους γι' αύτине!

Α! Ότις γι' α ύ τ ή ν ε, ους γι' α ύ τ ό ν ε! Τώρα κατάλαβα πιά!

Η Ζωή άναστενάξας και έξαλοκώθησε:

Κάθουαι και μες λές πός είσαι ύποχριστημένος μαζί μας, ψεύστη!

Έσύ όλο αυτίνης συλλογίζεσαι! κι' άν είσαι δώ, είσαι γιατί δέν κοιτάς να πής για να μη σέ μαλώση.

Μά ως εννα... Δέν παύεις... Τι για την κάνουμε την άγνή σου; Έμεις; Όλοι θα κρημασούμε μαζί μερα!

Κι' ό πατέρας μου ήταν σάν τους δδελφούς μου, ληστής, τού σκοινιού και τού παλουκιού!

Στό σημείο αυτό ή κουβένα κόπηκε. Μα ό γιατρός Όγορά δέν είχε χάσει ούτε μιά συλλαβή άπ' όλα αυτά.

Και έβρεμε σύσσημας!..

Ό Μπαλαού που άκουσε καλά είπε:

Κάνι κουνήθηκα δώ κοντά, Ζωή!

Ναι, είνε ό γιατρός.

Τι θα τόν κάνουν τ' αδελφια σου;

Θέλουν να τόν σκοτώσουν, έπειδή μαρτυρούμε εναντίον τους στο δικαστήριο.

Μά γώ κουράστηκα άπ' όλα αυτά...

ΜΠΑΛΑΟΥ

— Και τώρα πού πής; — Στη γούβα. Έχω δει νύχτες να κοιμηθώ. Κολητόχνα. Και ή Ζωή χόθηκε μερίς δπό τό μάτια τού γιατρού λές κι' άνοιξή ή γή και την κατάπνε.

Όταν έβρεις μόνος ό άνθρώποπιθήκος, άκίνητος σάν άγαλμα, κοιτάξε τόν γιατρό, πού έκανε πός κοιμάται. Άφου βεβαιώθηκε πός κοιμόταν στ' άλήθεια, κάθισε χόρω γι' όρχις να γδύνεται.

Με την πεκοίθησι αυτή, πλησίασε τόν γιατρό, έβασε τόν σκοινί και τούδωσε μια γροθιά στό κεφάλι για να ξυπνήση.

Νά σηκαθή! Ό άνθρώποπιθήκος τόν διέτασσε να σηκαθή!.. Τόν έλευθέρασε λοιπόν;

Ό δυστυχισμένος δέ γούσε και καλύτερο! Άρπαξε άπό τό μηγάστο τόν σπιτήρα του και σηκαθήκε. Και ό Μπαλαού πού έβρε σπιαμή προς σπιαμή τόν δάσος, τόν συνάδωσε ως ένα μονοπάτι, άπ' όπου μπορούσε εύκολα να βγή στο χωριό.

Ό γιατρός σάν τού άλλος όρχισε να τρέχη τώρα στό μονοπάτι πού τού είχα δείξει ό άνθρώποπιθήκος.

Άξαφνα όμως έννοιωσε πός κώποσε έτρεχε πίσω τον, τόν έβρασε, τόν άγγιξε στή πλάτη. Γόρισε και είδε τό Μπαλαού. Τό είχε γανειται μενανοίσει. Τόν άρπασε άπ' τόν γιακά, τόν άνασήκωσε, και σέ λίγες στιγμές τόν έβρεσε πάλι μπρος στο δέντρο όπου τόν περιέριαν οι Βωτρέν.

Ό άτυχος γιατρός περνώντας άπό τη μεγάλη χαρά στή μεγάλη άπελπισία, έχασε να λογιάσει του.

Στό μεταξύ ένας θόρυβος άκούστηκε άνάμεσα στό κλαδιά, ένα ξυπνημα τών πουλιών, μιά κίνηση τών άγομιών πού δειχνε πός κάτι τρέχει. Ό Μπαλαού πήδησε άμέσως στή κορφή της φηγού, κύταξε λίγες στιγμές και είπε:

— Προσοχή! Έρχονται!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'

Ό Μπαλαού άμύνεται

Έδώ και δύο νύχτες ό Κοριολίς βρισκόταν σάν πύργο, άπελπισμένος για τόν θάνατο τού κυριου τών Μερενέν. Έννοιασε πός ήταν ύπεύθυνος γι' τό έγκλημα αυτό.

Ό Μπαλαού πού άκούστηκε τόν θάνατο του Μπανοντέλ... Τόν έβρασε, τόν άγγιξε στή πλάτη. Γόρισε και είδε τό Μπαλαού. Τό είχε γανειται μενανοίσει. Τόν άρπασε άπ' τόν γιακά, τόν άνασήκωσε, και σέ λίγες στιγμές τόν έβρεσε πάλι μπρος στο δέντρο όπου τόν περιέριαν οι Βωτρέν.

Ό άτυχος γιατρός περνώντας άπό τη μεγάλη χαρά στή μεγάλη άπελπισία, έχασε να λογιάσει του.

Στό μεταξύ ένας θόρυβος άκούστηκε άνάμεσα στό κλαδιά, ένα ξυπνημα τών πουλιών, μιά κίνηση τών άγομιών πού δειχνε πός κάτι τρέχει. Ό Μπαλαού πήδησε άμέσως στή κορφή της φηγού, κύταξε λίγες στιγμές και είπε:

— Προσοχή! Έρχονται!..

Κι' ό πατέρας μου ήταν ληστής, άνθρώπος τού σκοινιού και τού παλουκιού!..

Οι ταπεινώτες πού έχουν άκούσει ούρα κοιτάγω, λένε πός μόνο με την έκρηξη τού κεραινού και με τόν κρότο της βροντής μπορεί να παραβληθή ή φωνή του, όταν είνε θυμωμένος. Πολλές φορές οι πρωτόπαιροι κνηγού έγγελώνται νομίζοιτε, ότι πρόκειται περί θούλλης!..

